

MER ÄN EN HYFSAD FÖRÄLDER

En sensommar för obegripligt många år sen när mina två söner var i förskoleåldern, ville Thommy, minstingen, gå ut i kortärmat och kortbyxor för att leka. Jag hade sett på termometern att han behövde varmare kläder än så. Det trodde han absolut inte på, det hade ju varit varmt de tidigare dagarna, så varför skulle det inte vara detsamma den här dagen? Han lät sig inte övertygas, så han fick gå ut i de kläder han ville ha.

Vi bodde i en tvåvåningslänga med två ytterdörrar intill varandra – den ena dörren gick till lägenheten på bottenplan och innanför den andra dörren fanns en liten tambur och trappa till övervåningen. En sådan lägenhet hade vi.

Efter bara några minuter stod Thommy nere i tamburen och ropade:

- Kasta ner långärmat och långbyxor!

Jag valde ut lämpligare kläder och kastade ner dem. Medan han bytte om satt jag uppe i trappan och tittade kärleksfullt på honom. Jag upplevde då att Gud gav mig en liten tankeställare:

Som hyfsat sansad förälder gav jag Thommy de kläder han insåg att han behövde utan att brusa upp och säga:

- Om du är så urbotad dum att du inte kunde lyssna på mig från början, så får du skylla dig själv och stanna inne resten av dagen! Tänk om du nån gång kunde höra vad jag säger!

Ändå kan vi få för oss att Gud, som är kärlek, betar sig så mot oss. Att vi behöver gå med ständigt dåligt samvete när vi gjort fel eller valt att försöka på vårt eget sätt – och sedan upptäcker att det var ett dåligt beslut. Att vi har misslyckats och att Gud är arg eller besviken på oss!

Om jag, som jag tidigare nämnde, är en hyfsat sansad förälder – hurdan är då Gud när jag inte lyssnar första, andra eller tredje gången ...? Har inte Han större tålmod med sina barn, än vad jag har med mina?

LÅNGBYXOR och VÄXANDE

Under denna höst köpte jag några par långbyxor åt pojkarna. Men när vintern kom hade de mjukisbyxor under täckbyxorna eftersom de var mer bekväma.

Till våren upptäckte jag till min förvåning att de båda hade växt utan att jag märkt det! Inget av byxparen passade längre.

Så kan det vara i andra situationer också – att man inte märker att man "växt".

Det kan finnas sådant i våra vuxna liv som vi helst undviker. Platser, händelser och personer som får oss att känna oss obekväma. Men om man hamnar där igen, frivilligt eller ofrivilligt, kan man förvånat upptäcka att det inte längre berör på samma sätt. Att man har växt ur den situationen.